

REČ JE POSTALA TELO

„I Reč je postala telo i prebivala je među nama; i posmatrali smo slavu njegovu, slavu kao u jednorodjenog od Oca, punog milosti i istine.“ Jovan i 14.

Bog u Telu.—Već smo saznali da je Reč na početku bila sa Bogom, „i Reč je bila Bog.“ Prema tome kada nam je rečeno da je „Reč postala telo“ mi znamo da je to isto kao da je rečeno, „Bog je postao telo.“ To je najsvetija osnova, i niko ne treba da se usuđuje da razmišlja o tome, a još manje da govori ili piše o tome na bilo kom drugom jeziku osim na onom od samog Pisma. Neizrecivo zlo je proisteklo iz pokušaja da se definiše i objasni Bog ljudskim kredima.

Koje Telo?—„Nije svako telo isto telo: jer jedno je telo čoveka, a drugo telo zveri; drugo riba i drugo ptica.“ 1. Kor. xv 39. Naravno nema šanse za misao da je Reč postala bilo koje drugo telo osim onog od čoveka; međutim detalj koji treba da bude zapažen je da postoji samo jedno telo od ljudi, tako da kada je Reč postala telo, On je uzeo prirodu zajedničku svim ljudima, velikim i malim, bogatim i siromašnim. On je „po telu potekao od Davidovog semena.“ Rim i 3. On je „Isus Hrist Čovek.“ 1. Tim. ii 5.

Priroda Tela.—„A očita su dela tela; to su: preljuba, bludnost, nečistoća, razuzdanost, idolopoklonstvo, vraćanje, mržnja, svađe, ljubomora, srdžbe, prepirke, razdori, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, pijanke i tome slično.“ Gal. v 19-21. Nijedan čovek nema nikakav razlog da prezire drugog. Kad god čujemo za brutalan zločin, ili vidimo čoveka upadljivo degradiranog grehom, možemo znati da je to jednostavno prirodno delovanje tela koje delimo zajedno sa njim. Tome je potrebno ovo gledište pred nama, da bi nam omogućilo da shvatimo predivnu ljubav koja bi vodila čistog i svetog Boga da dođe u takvo telo. Međutim to je baš bilo telo kakvo je Reč postala.

„Ipak Bez Greha.“—Iako je Reč postala telo, čak naše grešno telo, On je bio „pun milosti i istine.“ Bio je „poput nas iskušavan u svemu, a ipak bez greha.“ Jevr. iv 15. Bog ga je učinio „zbog nas grehom,“ ipak On „nije upoznao greh.“ 2. Kor. v 21. Učinjen je da bude greh, a ipak On „greh nije učinio, niti se u njegovim ustima našla prevara.“ 1. Petrova ii 22. To su te dve stvari kombinovane što ga čine saosećajnim Spasiteljem, kome se možemo slobodno poveriti. Niko ne može saosećati sa neuspesima drugog, ako nije bio iskušavan na isti način. Štaviše, oni koji su krivi za bilo koji greh najbrži su i najžešći da osude druge za isti greh. Grešnici opravdavaju greh, ali nemaju nikakvo saosećanje za bližnje grešnike. Samo su oni koji očišćeni od greha, ti što mogu činiti dobročinstvo za grešnike. Hrist je bio iskušavan do krajnje granice, i bio je uvek čist i od najmanje mrlje greha; prema tome možemo mu verovati kao nekom ko zna i ko brine.

Sposoban da Pomogne.—„Zato je trebalo da u svemu postane sličan svojoj braći, da milosrdan bude i veran Prvosveštenik u onom što se odnosi na Boga, kako bi okajao grehe naroda. Jer u onome u čemu je sam iskušavan trpeo, On može pomoći onima koji su iskušavani.“ Jevr. ii 17, 18. I On „može potpuno spašavati one koji preko njega pristupaju Bogu.“ Jevr. vii 25.

Ljudi nekada zamišljaju da zato što Hrist nikada nije zgrešio, ne može toliko potpuno saosećati sa nama u našem grehu; ali upravo to je zašto može. On poznaje snagu iskušenja kao što niko drugi ne poznaje, jer je osetio svu moć Sotone. Onaj nad kojim neprijatelj vrši svu svoju moć uzalud, zna obim te moći više nego onaj koji joj se pokori. Čovek koji vesla protiv toka struje zna njenu snagu bolje nego onaj koji plovi uz nju; i čovek koji se uspešno bori protiv toka zna njegovu snagu bolje nego onaj koji je odnesen nazad od njega. Dakle Hrist ne samo da zna svu našu potrebu, i brine se za nju, već je i sposoban da izbavi.

Za Čiju Korist?—To je prilično uobičajeno pretpostavljeno da je Reč postala telo u osobi Isusa Nazarećanina pre osamnaest stotina godina, kako bi On mogao naučiti ljudsko stanje i potrebe, i da tako bude sposoban da saoseća sa njima i da im pomogne. Da je to pogrešna zamisao može biti viđeno iz trenutnog razmatranja, kao i iz jasnih izjava Pisma. Psalmista kaže, „Jer zna On građu našu; seća se da smo prah.“ Ps. ciii 14. Opet, „Gospode, ti si me ispitao i upoznao. Ti znaš kada sednem i kada ustanem; izdaleka ti već misao moju razumeš. Ti me okružuješ kada hodam i kada ležem, i upoznat si sa svim mojim putevima. Jer još nema reči na mom jeziku, a ti je, Gospode, već znaš.“ Ps. cxxxix 1-4. To je On na kojeg ljudi moraju da se oslone za znanje o sebi samima. „Srce je iznad svega prevarno, i beznadno opak: ko ga može upoznati? Ja, Gospod, istražujem srce, ja ispitujem bubrege.“ Jer. xvii 9. „O, Gospode, znam da put čovekov nije u njemu samom: nije u čoveku koji hoda da upravlja svojim koracima.“ Jer. x 23.

Sve ovo je bilo isto tačno osamnaest stotina godina pre Hrista kao i osamnaest stotina godina posle. Bog je poznao ljude isto dobro, i saosećao sa njima isto toliko, pre četiri hiljade godina kao što radi danas. Kada su Izraelova deca bila u pustinji, „u svojoj njihovoj nevolji On se mučio.“ Isa. lxiii 9. Prorok je mogao zaista reći, sedam stotina godina pre Hrista, „Uistinu je On naše tegobe poneo, i naše boli nosio.“ Isa. liii 4. Bog je bio u Hristu, ne da bi On mogao znati ljude, već kako bi ljudi mogli znati da ih On zna. U Isusu saznajemo koliko je ljubazan i saosećajan Bog uvek bio, i imamo primer o tome šta će uraditi u bilo kom čoveku koji će mu se potpuno pokoriti.

Još u Telu.—„Po ovome prepoznajete Duha Božjeg: svaki duh koji ispoveda da je Isus Hrist u telu došao, od Boga je. A svaki duh koji ne ispoveda da je Isus Hrist u telu došao, nije od Boga.“ 1. Jovanova iv 2, 3. Za ispovedanje Hrista, nije dovoljno verovati da je On nekada živeo i patio i umro i vaskrsao ponovo. Moramo

priznati ne samo da On jeste došao u telo, već i da „je došao u telo.“ On je sadašnji Spasitelj. Kao što se u svim nevoljama Izraelaca iz davnina mučio, tako i sada „nemamo prvosveštenika koji ne bi mogao saosećati sa našim slabostima.“ Jevr. iv 15. On još oseća sve što nas dotiče, jer je još u telu. Čak i u nebeskim predelima, On je još „čovek Isus Hrist.“ 1. Tim. ii 5. On je naš preteča, to jest, jedan od braće koji je otišao ispred da pripremi mesto za ostale. Kada ponovo dođe, doći će u telo, jer njegovo telo nije videlo raspadanje, i isto telo koje je otišlo u grob takođe se podiglo na nebo. „Taj koji je sišao, isti je onaj koji se podigao iznad svih nebesa da sve ispuni.“ Ef. iv 10.

U Svakom Čoveku.—Reč je postala telo i prebivala je među nama, bukvalno, „ulogorila se u nama.“ Međutim pošto je svako ljudsko telo isto, a Hrist je uzeo telo zajedničko sa čovečanstvom, da pokaže koliko je Bog blisko poistovećen sa ljudskom porodicom, sledi da je On u svima, samo u obimu u kojem će mu bilo ko dozvoliti. Zapamtite da je „život bio svetlo ljudima,“ i da „rasvetljuje svakog čoveka koji dolazi na svet.“ „Nije daleko ni od jednog od nas,“ što znači da je veoma blizu svakom od nas, toliko blizu da „u njemu živimo, mičemo se i jesmo.“ Dela xvii 27, 28. Demonstracija činjenice da je Reč u svakom telu, viđena je u tome da svi znaju za sebe da su grešnici, i da čak i najzlobniji čovek u trenucima ima peckanje savesti, i želju i čak odlučnost da živi bolje. To je delo Duha, Hristovog predstavnika, koji se bori sa njima.

Još dalje, imamo reči Mojsija, u Pnz. xxx 11-14, citirane od apostola Pavla u Rim. x 6-8. Iz ova dva teksta saznajemo da je „Reč“ o kojoj Mojsije govori Hrist, ista Reč o kojoj Jovan piše. Dakle čitamo, „Blizu ti je reč; u ustima tvojim i u tvom srcu.“ Rim. x 8. Ovo nije rečeno onima koji su savršeni, već onima koji su opomenuti da čuju i vrše Božje zapovesti. „Vrlo ti je blizu reč, u tvojim ustima i u tvom srcu da je možeš vršiti.“ Pnz. xxx 14. Ona nije tu zato što smo je vršili, već kako bismo mogli da je vršimo. Prema tome ona mora biti u svakom čoveku, pošto Bog nije poštovalac osoba, želeći da se svi pokaju i žive.

I PORED TOGA opet čitamo, „Sami sebe preispitajte, jeste li u veri; sami sebe proverite. Ne poznajete li sami sebe, da je Isus Hrist u vama? Osim ako ste nepouzdati.“ 2. Kor. xiii 5. Nepouzdan je onaj koji je odbačen kao bezvredan. Međutim Bog ne odbacuje nikoga ko nije prvo odbacio njega. On neće nikada napustiti nijednog čoveka koji ima želju za njegovim prisustvom. On nikada neće prepustiti ljude samima sebi dok ga oni ne oteraju. Hrist, prema tome, Reč koja je Bog, je u svakoj duši koja dolazi na svet, zadržavajući se tu dok mu ne bude naredeno da izađe.

Ispovedanje Hrista.—Pročitali smo da je svaki duh koji priznaje da je Isus Hrist došao u telo od Boga. Sada pročitajte još jednom Rim. x 6-8, što nam govori da je Reč, baš Hrist, ve-

oma blizu nas, u našim ustima, i u našem srcu, i čitajte dalje, „jer ako svojim ustima ispovedaš Gospoda Isusa i u svom srcu veruješ da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spašen.“ Ispovedati Hrista, prema tome, je priznati da je On u nama sa silom, čak silom vaskrsenja, i da ima pravo da bude tu, pošto nas je otkupio svojom smrću; a to znači da se potpuno pokorimo njemu (jer On neće koristiti ništa prisilno), da njegov život može biti pokazan u nama u svom savršenstvu, a ne na mahove u intervalima kada ga ne potiskujemo. „Priznaj njega na svim svojim putevima i on će usmeravati tvoje staze.“ Prič. iii 6. Onda možemo reći, „Sa Hristom sam razapet: živim, ali ne više ja, nego Hrist živi u meni; a to što sada živim u telu, živim verom Sina Božjeg, koji me voleo i predao sebe samog za mene.“ Gal. ii 20.

Neometano Napredovanje Reči.—Čitali smo da je Reč veoma blizu nas, u našim ustima i u našem srcu, čekajući za prepoznavanje. Ono što se traži jeste da Hrist može boraviti u srcu verom. Ef. iii 17. „Vera dolazi slušanjem, a slušanje preko Reči Božje.“ Rim. x 17. Ako čujemo Reč i poverujemo u nju, Onda Hrist, Reč, boravi u srcu verom; i u onima koji veruju deluje učinkovito. Međutim uprkos činjenici da je Reč živa i aktivna, silna, ne može ništa da učini u nama suprotno našoj volji, zato što je ona ljubav. Prema tome od nas zavisi da li će ili neće Reč delovati učinkovito u nama. Tako je Apostol Pavle pitao braću da se mole za njega i njegove drugove, da Gospodnja Reč može imati neometano napredovanje i biti proslavljena, kao što je to kod njih. 2. Sol. iii 1. Reč je živa voda, i mora joj biti dopušteno neometano proticanje, inače ona prestaje da bude život za nas.

Sputavanje Reči.—U Rim. i 18 čitamo o ljudima koji „istinu sputavaju nepravednošću.“ To ne govori da oni samo *imaju* istinu u nepravednosti, već da je *sputavaju*. Treba da joj bude dozvoljeno da teče; oni je sputavaju. Ako se u tom potiskivanju istraje, Duh Reči će konačno biti isteran, i svetlo koje je u ljudima postaće tama. Međutim ako priznamo naše grehe, onako kako nam ih Reč pokaže, Božja Reč će rasti silno, i nadvladaće. Vidi Dela xix 18-20.

Praktičan Rezultat.—Videli smo da je Hrist, Reč koja je Bog, neodvojiv od pisane Reči. Ako verujemo u Pisma, Hrist boravi u našem srcu verom. Božja tajna je postala telo da bude ponovljena u nama. „Hrist u vama, nada slave“ (Kol. i 27), je tajna Jevandelja. Pošto je Hrist u Reči, kada je primimo u veri, imamo Reč koja je postala telo, baš naše telo, pokoravajući se da činimo sve zahteve Reči. Hrist je rekao, „Uživam činiti volju tvoju, Bože moj; jeste, zakon tvoj mi je u srcu.“ Ps. xl 8. On je „isti juče i danas, i zauvek.“ Jevr. xiii 8. Prema tome ako On boravi u našem srcu verom, učiniće u nama istu poslušnost zakonu koju je učinio od davnina. Pravednost zakona biće ispunjena u nama. Bićemo izvršitelji Reči, ne samo slušaoci; njih propisi biće stvari života, oživljavajući naše telo; i živećemo po svakoj reči koja izlazi iz Božjih usta.

◆◆◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER